

Jana Tesaříková

LEŤ, VOLAVKO!
CHVÍLE S JIŘINOU JIRÁSKOVOU

2013

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno. Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takovéto sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

© *Jana Tesaříková, 2013*

Foto © *Zuzana Humpálková, ČTK, 2013*

Ilustrace © *Veronika Gombíková, 2013*

© *Carpe diem, 2013*

www.carpe.cz

Made in Moravia, Czech Republic, EU

ISBN 978-80-87631-96-6 (pdf)

ISBN 978-80-87631-97-3 (ibook)

OBSAH

Pohovor	7
Jdu do jámy lvové?	12
Zrcadlo tvého života	17
Blbec nebo ano	19
Gentlemanem za piškoty	21
Žiji v jiném světě	23
Podivná úmrtí	27
Odpoledne přijde Pavlík	28
Vyzvednutí léků	37
Zkouška s Davidem	39
Paní Amálková	41
Neviditelné návštěvní rituály	43
Křeslo u okna	45
Rozjíždí se zkouškový kolotoč	48
Swarovski – dárek, který pohladil duši	52
Den divadelní zkoušky	52
Jeden skvělý kluk	57
Zkouška na Galavečer	58
Zákon schválnosti či čeho funguje	61
Růže pro Felixe	64
Odcházím	66

Pohovor

Začalo to celé nečekaně, jak většinou věci přicházejí. V sobotní odpoledne se rozezněl vyzváněcí tón mého mobilu.

S překvapením zjišťuji, že mi volá bratranec David. Proč překvapení? Protože je konec srpna a my jsme spolu od hádky v prosinci minulého roku nepromluvili. Telefon zvedám s divným pocitem:

„Ano, Jana... ahoj,“ zdravím opatrně.

„Ahoj, David, jsi v ČR nebo v Německu?“ ptá se, jako by nic.

„U nás, jinak bych to spíš nevzala. Proč?“ nechápu.

„A nepojedeš tam teď na začátku září?“

„Ne, čekám na podpis pracovní smlouvy konečně zase doma. A ve staronovém oboru. A mám malé štěně, takže zahraniční práci konečně odzvonilo,“ radostně sděluji.

„No, já slyšel od Verči, že nemáš práci. A já bych pro tebe jako profesionální pečovatelku jednu měl,“ trochu váhavě pokračuje.

„Počkej, zadrž, mám jen praxi, ale nestudovala jsem to. A hlavně už to fakt nechci dělat. Pět roků je až dost,“ ostře utínám.

„Praxe by bohatě stačila. Poslouchej. Jak víš, tak Jiřina Jirásková je vážně nemocná a potřebuje péči. Jedna její dlouholetá kamarádka, co se o ni starala, před časem sama onemocněla a nemůže to dál dělat. Na záskok tam byla mamka. Jenže i ta musí teď na nějaká vyšetření a také nemůže pokračovat.

Další paní, co k ní jezdí, mohou až od poloviny září. Nemohla bys to na týden nebo dva vzít?“ Telefonát ve mně začíná probouzet zvědavost.

„Nevím, asi ne. Jednak čekám každým dnem potvrzení té nové práce, jednak už mám pečovatelsví plný zuby. A ani nemusím vyhovovat. A mám psa! Bydlím sama, musela bych ho vzít s sebou!“

Mám snahu se z toho vykrotit. Zdá se, že se mi to daří. Paní Jirásková má psa a již jedna potenciální pečovatelka byla striktně odmítnuta, protože k Amálce žádný cizí nesmí, jak vyplývá z našeho rozhovoru. Ale protože jsme oba s Davidem dost paličatí, začíné přetahovaná, kdo toho druhého udolá. Jemu v danou chvíli jde o víc, než mně. Je vytrvalejší. Sdělí mi, že zavolá Jiřince a zjistí, zda by byla ochotná mě na určitou dobu akceptovat.

V mezičase volám dceři:

„Veri, tak to je teda síla. Já... a k celebritě! Jenže mně se do toho opravdu nechce. Sloužila jsem dostatečně dlouho. A David mě štve. Vzpomene si jenom, když jemu teče do bot. Kruci, proč to mám zase žehlit já!?“

Byla jsem k nezastavení. Hlavně jsem hledala souhlas s tím, že odmítnutí je ta správná volba.

Stal se přesný opak. Veronika našla spoustu argumentů, proč to na ty dva týdny zkusit. Vyjmenovala mi, jak se nemá couvat předčasně, jak mě fascinuje herecký a televizní svět a jak se nemá říkat hop, dokud nepřeskočím. A když by bylo nejhůř, Bleska by na těch pár dní pohlídala ona.

Pokládám telefon. Odbourala mi největší trumf. Znovu volá David.

„Co děláš zítra? Přijed’ do Prahy, na šestnáctou hodinu, mám tě představit a po pohovoru se uvidí. Máš vzít i psa, aby se vyzkoušelo, jak se snese s Amálkou,“ slyším v jeho hlase náznak údivu, nebo ho jen slyšet chci.

„Dobře, budu tam.“ Nic jiného se odpovědět nedalo.

Souhlasila jsem pod dvojím nátlakem. Vnitřně přesvědčená, že si udělám výlet, popovídám s paní Jiráskovou, která mě stejně odmítne. Já budu mimo, ale stylem – já nic, já muzikant. Snaha byla.

Ve smluvenou dobu stojí naše trojice u kostela svaté Ludmily na Náměstí Míru, kde máme sraz s Davidem. Bleska, tříměsíční štěně rhodeského ridgebacka, drží na vodítku Veronika. Já mám na sobě sukni a nerada bych dorazila na pohovor s dírou na punčoše. Přichází David a vyrážíme směrem k tramvaji. Cestou jsem instruována, jak je vhodné, a jak zase nikoliv, mluvit s hvězdou velkého formátu. A ve mně narůstá jistota – stejně odmítnu. Nejsem typ, který umí poklonkovat.

Po výstupu z tramvaje volá bratranec k herečce, že jsme na cestě. Jdeme přesně na čas. Zádrhel! Právě je na návštěvě paní Bohdalová a my musíme dvě hodiny počkat. To se to pěkně vyvíjí. Já jedu až ze Šumavy, ale audience je odložena. Mísí se ve mně vztek s obavami a vlastně i se zvědavostí. Jdeme tedy na kávu. Napětí by se dalo krájet. Konečné moje rozhodnutí, které říkám Davidovi, je:

„Když už jsme až tady, tak tam zajdeme na pohovor. Podlézat neumím, řeknu to, co si budu v dané

chvíli myslet. Nejsem buran, chovat se umím, tak mi budeš muset věřit. S největší pravděpodobností ale slušně odmítnu. Nechejme tomu volný průběh.“

Čas dozrál. Dceru se štěnětem necháváme v parku a ve dvojici zvoníme u domovních dveří. Bzučák nás pustí a stoupáme po schodech do druhého patra. V ústrety běží francouzský buldoček. David jej, vlastně ji, bere do náruče a vcházíme do bytu. Lehce se mi sevřou vnitřnosti. Z pokoje se ozve tak známý hlas:

„Moment, vezmu si župan. Dejve, pojď.“

V závěsu za ním vcházím já. Snažím se zachytit všechno do paměti: krásný nábytek, hodně obrazů, které nestačím vnímat, plno kytic, sošek. Všemupřirozeně vévodí a vládne malá osoba schoulená v křesle. Podávám jí ruku a naše oči se na moment přímo střetávají. Oči jsou oknem do duše a my si v tu chvíli odhalujeme to, co je jiným lidem většinou skryto. Moje slova o tom, jak jsem poctěna tím, že tu s ní mohu být, nejsou naučenou frází.

Usedám do křesla a obě vyčkáváme, snažíme se vzájemně otestovat. Cítím z energické ženy velmi dobře skrývanou obavu. Rozumím jí. Také nemám ráda, když jsem na někom závislá, když si musím říct o pomoc. S odlehčením přijde logicky David. Představí mě a pak mi s dovolením paní bytu ukazuje obrazy; podoba maminky s Jiřinkou je neuvěřitelná. U podobizny pana režiséra Podskalského se přiznávám:

„Toho jsem milovala...“ Jej, to asi nebylo to pravé, co jsem měla říct, napadá mě.

Šarmantní dáma v křesle mi jen důrazně odpoví:
 „To já také!“

Poprvé v životě, a možná také naposledy, držím v ruce legendární zrcadlo Týtý. Je mi tam dobře. Napětí zmizelo. Probírám se albem fotografií a čas běží. Jen tak bokem si ujasníme, co by bylo v mé pracovní náplni a jaké povinnosti by mě čekaly, kdybych místo přijala. Pak následuje zkouška psích sympatií. Veronika přivedla Bleska a já držím v náruči Amálku. Ta mě již stačila poctit náklonností a ležela mi nejen u nohou, nýbrž i na klíně.

Psí seznámení v předsíni proběhlo v klidu. Bere me je tedy do pokoje. Začátek dobrý, ale když se začnou více honit a dovádět, není to majitelce Amálky příjemné. Musíme zasáhnout a psy oddělit. Dcera odnáší moje neposedné štěně zase ven a domlouváme se, že já za chvíli dorazím také. Jde to správně, říkám si. Oba psy v jednom bytě skloubit s péčí o pacientku je nemožné. Tudíž přijde zamítnutí a rozloučení.

Rozloučení přišlo. S ním otázka:

„Můžete si to nějak zařídit a v sobotu nastoupit?“

Vědomí hledalo výmluvu v psovi a nové práci, podvědomí donutilo moje ústa odpovědět:

„Ano, budu tady kolem poledne, těším se.“

A poprvé jsem paní Jiřinu políbila na tvář.

Při obouvání jsem se domluvila se stávající pečovatelkou na podrobnostech převzetí služby.

Vycházíme na ulici.

„Ty jsi řekla přesně to, co jsi měla,“ diví se bratranec.

„Já jsem ti přece říkala, že mi máš jen věřit. Ne-
podlézám, ale ctím osobnosti. Ona je úžasná...“

„Já myslel, že odmítneš.“

„Z toho si nic nedělej, já taky.“

Jdu do jámy Ilové?

Celý týden se nic nedělo. Občas jsem koukla na mobil, zda tam není vzkaz, ať nejezdím. Párkrát jsem chtěla vše odvolat já. Jsem však zvyklá dostát slibům a závazkům, proto v pátek odpoledne balím dvě tašky. Do jedné moje osobní věci, do druhé, větší, potřeby pro psa včetně krmení a mi-sek. V bytě, kde bydlí nyní Veronika u kamarádky, nikdy žádný nebyl, takže půjčit není co.

Zvoní mobil. David. Třeba mě zastaví a bude klid, přeji si.

„Ano, poslouchám, Davide,“ říkám v očekávání.

„Ahoj, jen se chci zeptat: Jedeš zítra? Nevolala ti?“ ptá se mírně zvědavě.

„Právě balím. Nevolal mi nikdo,“ odpovídám věčně.

„Mně právě také nevolala, tak zjišťuji, co se děje. Asi nic. Tak zítra dobře doraz, a kdyby něco, volej mě nebo mamku. Poradíme, co budeme moct,“ podává pomocnou ruku.

„Díky, ozvu se.“

Ráno rychle vyvenčit psa, zamknout byt a se zavazadly i psem na autobus. Nejdřív jsem uvažovala o jízdě autem, ale průjezd Prahou mě dost děsí. A hledat parkování na Vinohradech... Raději ne.

první český portál
s digitálními koncerty

Jana Tesaříková

LEŤ, VOLAVKO! CHVÍLE S JIŘINOU JIRÁSKOVOU

*K vydání připravil Michal Huvar
Vydalo nakladatelství Carpe diem
jako svou 236. publikaci
v Brumovicích roku 2013*

Vydání druhé

www.carpe.cz

*Knihy, CD a DVD nakladatelství si můžete objednat na adrese:
Carpe diem, 691 11 Brumovice 175, Czech Republic
(tel. +420 737 444 221; e-mail: carpe@carpe.cz)*

*Knihy pro iPad, doplněné filmy, koncertními záznamy, rozhovory, autorským
čtením, záznamy z archivů, fotografiemi a dalším bohatým multimediálním
obsahem, najdete v App Store v aplikaci Carpe Diem Online:*

ISBN 978-80-87631-96-6 (pdf)

ISBN 978-80-87631-97-3 (ibook)